

Най-големите бизнес истории на всички времена

БЛАГОДАРНОСТИ

Тази книга е плод на съвместни усилия в истинския смисъл на думата. Макар да съм посочен като автор на книгата, много други хора от най-различни институции помогнаха за осъществяването на този проект: Майкъл Сейджълин от "Байрън Прайс Вижуъл Пъбликейшънс" ме покани да участвам; Джули Фенстър изигра ключова роля в написването на някои от главите, особено тези за Робърт Морис и Уол-Март; а Джанет Колман от "Уайли" рецензира и редактира книгата.

Лора Шьофел от "Байрън Прайс Вижуъл Пъбликейшънс" посвети на този проект повече време от всеки друг с изключение на мен. Работейки под натиска на предизвикателни обстоятелства, Лора прояви търпение, чудесно чувство за хумор, тънка преценка и интелектуална ангажираност.

Изказвам благодарност и на Кати Хък, Ейми Чизъм, Дайна Дън и Катрин Милър от "Байрън Прайс". Брайън Коноли, Джон Борис, Джош Израел и Бетси Дюкет бяха тези, които старателно и грижливо проверяваха фактите. Мариан Коен и Крейг Шнайдер бяха еднакво добросъвестни редактори на ръкописа.

Пол Мичинсън и Джон Розънбърг, мои приятели и състуденти от Историческия факултет в Харвард, ми оказаха ценна помощ в изследователската работа, а Блейк Маккелви щедро ми предостави личния си ръкопис на биографията на Джоузеф Уилсън.

Бих искал да благодаря също на семейството си за неговата подкрепа и особено на моите братя, Лиън и Майкъл Грос, както и на снаха ми Вики Грос. Никога нямаше да стана писател, ако не бяха родителите ми. Бари и Сандра Грос, съответно професор по английски и професионален редактор, не само ме научиха как да чета и пиша; те ми оказваха подкрепа - финансова и всякаква друга - във всичките ми начинания и ме вдъхновяваха.

Човекът, на когото е посветена тази книга - съпругата ми Кандис Савин, влезе в живота ми приблизително по същото време, когато възникна идеята за написването на книгата, и ми донесе безкрайно повече радост от което и да било увлекателно четиво. Нейното търпение, съпричастност и любов, както и тръпката на нашия брак, накараха времето да лети, а грижите да изглеждат нищожни.

Даниел Грос

Ню Йорк, август 1996 г.